



# פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע



אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527  
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 564

## משכיל לדוד

### פרשת נשא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

להשקיע מחשבה והתבוננות בכל ברכה וברכה וזהו משא ועול, אולם אם תנהג בדרך זו - בוודאי שיחול בך שינוי עצום ותוסיף עלייה רוחנית ראויה, אך אם הברכות יוצאות מהפה מן השפה ולחוץ ללא כל מחשבה וללא שימת לב רק כמוצות אנשים מלומדה - בוודאי שלא יועיל לך מאומה ולא יגדל ולא יעלה".

צא וחשוב, נתבונן כיצד אנו מדברים עם הקב"ה ואומרים לו בלשון נוכח; ברוך אתה ה'. האם כלפי אדם גדול אנו משתמשים בלשון שכזו? בוודאי שלא. כי אין משוחחים עם אישיות נעלה בלשון נוכח ורק בגוף נסתר, אלא שהקב"ה מבקש שנחוש את קרבתו הגדולה אלינו ולכן הוא מאפשר לנו לדבר עמו בגוף נוכח, כי הוא אבינו והוא רוענו. אולם אם מתפלל האדם מבלי מחשבה ואינו חש קירבה אל הקב"ה, ואין הוא מביין את גודל זכותו להיחשב כבן מלך - הרי שלאחר מאה ועשרים יטען כנגדו הקב"ה מדוע קרא לו בלשון נוכח, והרי אין הוא קרוב אליו ואינו מכיר בו כאב אל בנו. וכעת ידון אותו הקב"ה על שלא קרא לו בלשון גינוני מלכות, ובחר לקרוא לו בלשון נוכח. ונוסח זה יוצר רושם שכביכול הוא משוחח עם רעהו, ולא עם מלך מלכי המלכים. וכמובן שאין לו פה להשיב ולא מצח להרים ראש. ואנכי סבור שבכדי להרגיש הרגשה זו, צריך לעבוד את הקב"ה עבודת קודש בבחינת "לעבוד ולמשא" - לא עבודה שטחית ופשוטה, אלא עבודה של עול ומשא שמטרתה לחוש את עול מלכותו יתברך ולהרגיש את ממשלתו עלינו כי הוא אבינו והוא מלכנו.

וכיצד מגיעים לדרגה זו? התשובה היא - רק על ידי רצון והשתוקקות לתורה ולמצוות. כשאדם שואף ורוצה לבוא אל בית המדרש ומחכה בקוצר רוח אימתי כבר יגיע הרגע הנספח שבו ישב ליד ספר פתוח - דרך זו מביאה אותו להיות לסמל ביראת ה' ובאהבת התורה, כאותו אדם התאב למאכל כל שהוא וכבר ברגע הראשון אף שעדיין לא טעם הימנו, מכל מקום הוא נהנה מן הריח הטוב והערב שעולה ממנו, מפני שמתאוה ומשתוקק לאכילה זו. וכך הוא באדם המשתוקק לתורה ומתאוה אליה, הנה הוא רק מתקרב אל הגמרא - וכבר ריח רוחני ערב עולה לפניו ונשמתו מתרוננת מכך, ולדרגה שכזו על האדם לשאוף ולהגיע.

וזהו "לעבוד ולמשא". עבודה שיש בה משא, עבודה הטעונה בעומס רוחני כביר. ללמוד בעמקות, להתפלל בכוונה גדולה, להדר במצוות ה' ולהשתוקק ולרצות לקיימן. ומי יתן ונזכה להשתמש לטובה בימי ההכנה לקבלת התורה, ולהכין עצמנו בהכנה ראויה לקראת מתן תורה - הן הכנה ביראת שמים והן בקיום המצוות ולימוד התורה, אמן.

### סדר העבודה לקבלת התורה

"זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא" (במדבר ד. כד)

ידוע שהאדם הוא כדוגמת "המשכן", וכשם שבמשכן עבודת הלויים הייתה "לעבוד ולמשא" - כך כל אדם הרוצה לזכות לכתרה של תורה ותורתו תהיה אומנתו - חייב הוא להירתם לעבודת הלויים. "לעבוד ולמשא". "לעבוד" זו עבודת הקודש, "ולמשא" הכוונה להיות נושא בעול עם חברו. ושניהם כרוכים אחד בשני שמצוות שבין אדם למקום הן בד בבד עם מצוות שבין אדם לחברו.

וניתן להוסיף ולומר, כי כולם יודעים שבכדי לזכות לתורה יש צורך בהכנה ובעבודה, אולם התורה מדגישה כי אין די בסתם עבודה קלילה ושטחית, אלא "לעבוד ולמשא" עבודה שיש בה משא וטרח, עבודת קודש שיש בה עול ושיעבוד לבורא עולם - להבין ולהשכיל ולהחדיר אל תוך ליבו כי הוא עבד נרצע לאדונו והקב"ה הוא מלכנו ולו אנו עבדים והוא אבינו ורוענו. ובאמת שצריך לזה עבודה מרובה, ויש להשקיע מחשבה רבה והתבוננות יתירה בענין נשגב זה.

בהיותי בעיר ניו יורק, פגשתי באדם גדול ומפורסם המכהן כראש ישיבה חשובה. והוא שאל אותי שאלה מאוד מתמיהה - כיצד גדלים בעבודת ה' נדהמתי לרגע, התבוננתי בו ושאלתי; האם כבודו מתכוון למה שאומר?! כן - ענה לי. אמנם אני שקוע בלימוד, ויודע לומר דפי גמרא רבים בעל פה. ובשיחות המוסר לתלמידי אני דורש הרבה מאוד מאמרי מוסר, אך לצערי איני מרגיש עליה ברוחניות. ובאמת באותו רגע חשבתי שאם כך הם פני הדברים, הרי שזו בעיה משמעותית, כי כשם שאדם שאוכל ואינו מרגיש טעם במאכלו - זו בעיה שצריך לטפל בה, וכן אם מדברים בדברי תורה והוא אינו שומע - זו גם כן בעיה הזקוקה לטיפול, כי אינו מעכל הדברים ואין דברי התורה נכנסים אל תוך ליבו. והרי אדם שעוסק בתורה והוא שקוע בה - ובכל זאת אינו מרגיש טעם טוב בלימודו ואינו חש שהוא מתעלה, הרי שזו בעיה קשה הטעונה טיפול, והנה הוא ניגש בבקשתו לפני שאעזור לו ואסייע בידו.

וענית לו - כשם שבני ישראל קודם מתן תורה הוצרכו להכנה, כך זקוק האדם להכנה ראויה ומרובה קודם עיסוקו בתורה. בבחינת "לעבוד ולמשא" - עבודה שיש בה טורח ועול. וזוהי ההכנה שבעקבותיה יחוש האדם עלייה בתורה וביראת שמים. ואז שאלתי אותו "בשעה שאתה מברך לדוגמא את ברכות הנהנין האם שמת לב למשמעות המילים היוצאות מפיך, האם נתת ליבך להתבונן עם מי אתה מדבר, ולפני מי אתה עומד ולמי אתה מברך על שהאכיל אותך ונתן לך שובע?! אמנם אין זה דבר קל

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

### פרשת נשא ב' סיון תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
19:05	19:21	19:21
20:23	20:26	20:23
20:58	21:10	21:10

הדלקת נרות  
מוצאי שבת  
רבינו תם

### הילולא דצדיקיא

- ג - רבי ישעיה שטיינר, מקרסטייר
- ד - רבי יעקב ששפורטס, מו"ס "ציצת נובל צבי"
- ז - גר הצדק אברהם בן אברהם. הי"ד
- ח - רבי זלמן רוטנברג, ראש ישיבת כנסת חזקיהו
- ו - רבי אברהם מרדכי אלטר מוגור, מו"ס "אמרי אמת"
- ז - גר הצדק אברהם בן אברהם. הי"ד
- ח - רבי זלמן רוטנברג, ראש ישיבת "בית מאיר"





פניני ומדרשי הז"ל למגילת רות

**"וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב". (א. א)**

כאן אין נקראים האנשים בשמותיהם אלא נאמר סתם: "וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו". רק בפסוק השני נאמר: "ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון". מפני מה אין שמותיהם נזכרים מיד בפסוק הראשון?

אלא כידוע, ברח אלימלך מבית לחם מחמת קמצנות בגלל רוב העניים שבאו אליו בשנת הרעב לבקש ממנו עזרה. כמו שאמרו במדרש: "אמר אלימלך: הכל משכימים לפתחי - וברח". והואיל וגם בדרך אילו היו יודעים מי הוא זה הנוסע היו הקבצנים והקרובים העניים עורכים עליו מצור ומבקשים נדבות, לפיכך ברח בהסתר פנים ולא גילה בדרך מי הוא.

ורק לאחר מכן לאחר שכבר עבר את כל הדרך והגיע אל הארץ הזרה "לגור בשדי מואב". רק שם הודיע את זהותו והכריז ברבים: "שם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון"...

("כלי חמדה")

**"כי המות יפריד ביני ובינך". (א. יז)**

לא נאמר: "יפריד בינינו" אלא ביני ובינך. המות איננו מפריד שנים בבת אחת אלא אחד משנים. המת נפרד מן החי ולא יחזור אליו עוד לעולם ואילו החי אינו נפרד לעולם מן המת.

(המגיד מדובנא)

**"ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה". (א. יח)**

התורה מתשת כוחו של אדם וברגע שאדם מחליט לקבל על עצמו את עול היהדות כבר הוא נחלש מבחינה גופנית כפי שהגמרא מספרת על ריש לקיש: פעם אחת היה רבי יוחנן רוחץ בירדן. ראהו ריש לקיש וקפץ אחריו לתוך הירדן. אמר לו רבי יוחנן: כוחך לתורה. אמר לו: יופיך לנשים. אמר לו רבי יוחנן: אם תחזור כך אתן לך את אחותי שהיא יפה ממני. קיבל עליו. ביקש לחזור בקפיצה ולהביא כליו - ולא יכול לחזור מפני שתשש כוחו כיון שקיבל על עצמו עול תורה (בבא מציעא פ"ד. ורש"י שם) נמצא אפוא שבגלל ההחלטה בלבד שהחליט ריש לקיש לקבל עול התורה כבר תשש כוחו... וזהו מה שאומר המקרא:

"ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה", כשראתה נעמי כי רות מתאמצת בהליכתה וצעדיה נעשו כבדים יותר "ותחדל לדבר אליה" הפסיקה את השיחה ולא הוסיפה עוד להניא אותה מרצונה. שכן - אם היא מרגישה עצמה פתאום חלשה וקשה עליה ההליכה, סימן הוא שכבר קיבלה עליה בכל ליבה להיות יהודיה.

("דברי חיים")

**"למי הנערה הזאת". (ב. ה)**

"דברי חכמה וצניעות ראה בה: שתי שבולים לקטה שלושה אינה לקטה" (רש"י). ובאמת יש מקום לשאול: מה דבר חכמה ראה בה כאן?

אלא יש לפרש, שהרי לפי הדין אסור ללקוט יותר משתי שבולים כי שלוש שוב אינן קרויות "לקט". כנגד זה גר וגורת מותר להם על פי דין ללקוט גם שלוש שיבולים.

אבל בלי להסתמך על ההיתר הזה, היתה רות הגורת מהלכת על פני השדה ומלקטת רק אותן השיבולים שהיו מונחות שתיים שתיים במקום אחד, משום שבנוגע לשיבולים האלה היתה חוששת שמא יקדימנה אחר ויקחן.

וכנגד זה באותם המקומות שהיו מונחות שלוש שלוש שיבולים הניחה לאחר כך משום שלא היתה חוששת שיבוא מי שיבוא ויחטפן - שהרי פרט לגר אסור לכל אדם אחר ללקוט שלוש שיבולים בבת אחת!... וזה הוא דבר החכמה שראה בה בועז.

("חידושי הרי"ם")

**"ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להכירני ואנכי נכריה". (ב. ז)**

ומה איכפת לה לרות שבועז נותן לה מתנה? וגם בועז מה השיב לה על כך: "הוגד לי כל אשר עשית ותעזבי אביך ואמך?"

אכן כבר נתבאר בגמרא (מסכת עבודה זרה כ.). שיש איסור לתת לגוי מתנת חנם מדין "לא תחנם". וזוהי איפוא היתה שאילת רות לבועז: מדוע מצאתי חן בעיניך - ליתן לי מתנת חנים - והלא "אנכי נכריה" ואם כן אי אתה רשאי ליתן לי מתנת חנים.

ולזה השיב לה בועז ואמר: הוגד לי כל אשר עשית" - ולפי ששמעתי שנתגיירת ובאת לחסות תחת צל כנפי השכינה "ותעזבי אביך ואמך" - אם כן ראויה את שאתן לך מתנה לקיים את מצות "ואהבתם את הגר".

("שארית יעקב")

**"כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את". (ג. יא)**

יש להקשות דהלא היה לרות דין "אשה קטלנית" - היינו שכבר מתו עליה בחייה שני בעלים, שכן לאחר מות כליון נשאה מחלון לאשה - מדין יבום, ואף הוא מת לבסוף, ואם כך הכיצד נשא בועז את רות לאשה ולא חשש לדין "אשה קטלנית"?

ואף שבועז נשא את רות בתורת יבום, ובמצות יבום לא שייך דין קטלנית - שומר מצוה לא ידע רע - אולם כבר מצינו אצל מחלון שאף הוא נשא את רות לאשה בתורת יבום - ומצות היבום לא עמדה לו והוא מת.

אלא שכבר כתב הרב "נודע ביהודה" (אבן העזר. ז). דבאשה שהיא "אשת חיל" לא שייך איסור קטלנית.

ומשום כך הקדים בועז ואמר לרות:

"ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך" - וכל כך למה - "כי אשת חיל את" ואל תיראי ותחששי לדין "אשה קטלנית" לפי שאת "אשת חיל" ולגיבך לא שייך הדין של "אשה קטלנית".

("חתם סופר")



חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה  
נצור לשונך



השפעות טובות

1. כיצד יתכן שאיש מישראל ימות ואין לו יורשים?
2. מהי המשמעות של "עגלות צב"?

מי ששומר את פיו ולשונו מלדבר דברים אסורים, מתקן ומקדש כלי האומנות המיוחד לאיש הישראלי, וכל הדברים שידבר אחרי כן בתורה ובתפלה יעלו למקור שרשם למעלה. מלאכי השרת מלמדין עליו זכות. יתלבש עליו רוח הקדושה. מביא את עצמו ליד השפעה בעולם הזה. זוכה למעלה גדולה בגן העדן (בעבור כל רגע ורגע שחוסם פיו, זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער). ניצל מגיהנם. מסיר מעל עצמו קנאת אנשים. כל אחד יאהבו וימסור לו סודותיו ולא ידברו עליו לעולם. (שער הזכירה)



מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ  
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

## מן האוצר



## מסירות נפשם של שבט הלוי

הארון היו מתמעטין. והיו כל אחד ואחד רציץ, זה נוטל את השולחן וזה נוטל את המנורה. רבי שמואל בר נחמן אמר, חס ושולם לא היו בני קהת מניחין את הארון ורציץ לשולחן ומנורה, אלא אף על פי שמתמעטין - היו נותנין נפשם על הארון. מכאן נמצאנו למדים את גודל מסירות נפשם של בני קהת, שהיו יודעים שהארון היה מכלה בהם אך בכל זאת היו ממשיכים לטעון אותו במסירות נפש. אולם למרות הכל יש לעבוד על המידות, שהרי קורח אף הוא היה מטועני הארון, ובכל זאת עשה מחלוקת על משה רבינו.

הרי שניתן לראות מהו גודל הקלקול של מידות רעות שיכולות להיות גם מנת חלקם של גדולים וטובים, כי רואים מכאן שלבני קהת היה ריתחא דאורייתא, עד שהתעלמו מן הסכנה ולא דאגו לגופם. וכל זאת משום שהרגישו את חשיבות חובתם לעבוד בבית המקדש, ולדרגה שכזו זכו כיון שגרשו את היצר הרע מליבם וראו רק את עבודת ה' ולא את הסכנה. הלויים למעשה שירתו את כלל ישראל שהרי עבודת בית המקדש הייתה עבור כלל ישראל, ולמרות הסכנה שהייתה בעבודת בית המקדש - לא נמנעו הלויים מלשרת בבית המקדש בשמחה ובאהבה עבור בני ישראל, וכל זאת לכבוד ה'.

**"נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפחותם"**  
(במדבר ד' כ"א).

יש להבין מהו הלשון "גם הם",

וכי הייתה איזו הוה אמינא שלא ימנו

אותם? והנראה בזה שהתורה רומזת כאן על

עבודת המידות. כי השם "גרשון" הוא מלשון גירושין המרמז על גירוש המידות הרעות וגירוש היצר הרע. וזהו "גם הם" העולה בגימטריא פ"ח, שעל ידי שמגרשים את המידות הרעות אז "הפך נשבר ואנחנו נמלטנו" (תהילים קכ"ד ז') כלומר שיוצא כל הרע שבאדם, ואז הוא נמלט הימנו ונחשב לבן חורין.

כמו כן בסוף פרשת במדבר (שם פרק ד') מספרת התורה על עבודת בני קהת שהיו עובדים בקדש הקדשים. ומצינו שבני הקהתים היו מתמעטין משהיו מגיעים לכלל עבודה, ואומר המדרש (בראשית רבה ה' א') מפני מה? רבי אלעזר בן פדת בשם ר"י בן זמרא אומר, שמתוך שהייתה האש יוצאת ושפחה בטועני

## מן המעיין



נמצאנו למדים, שסגולת הברכה תלויה ברצונו השלם של המברך בהצלחתו של המבורך.

ומעתה כיון שלא כל אדם זוכה למעלה זו, להיות אוהב כל אחד מישראל מעומק הלב, לכך בחר הקב"ה בכהנים,

אשר הם ודאי מעוניינים בהצלחתם

המלאה של כל ישראל. שהרי מקור פרנסתם

תלוי במתנות כהונה מיד בני ישראל, וככל שתחול יותר ברכה בקרב ישראל כך תגדל התרומה ושאר המתנות לכהנים. לפיכך מובטחים אנו שברכתם תצא מעומק הלב, וסופה שתתקיים.

## אור הזוהר

**"כה תברכו את בני ישראל"**. (ו. כג)

שנינו: כהן הרוצה לישא כפיו, צריך שתתוסף לו קדושה על קדושתו, שצריך לקדש ידיו מיד קדוש. אלו הן ידי קדוש?

זה לוי. שצריך הכהן ליטול את קדושת המים מידו, שנאמר 'וקדשת את הלויים' הרי שהם קדושים, ונאמר בהם בלויים 'וגם את אחיך מטה לוי שבט אביך הקרב אליך וישרתוך',

על ידי יציקת מים על ידי הכהנים שהם בכלל שבט אביך.

מכאן, שכל כהן הנושא את כפיו, צריך להתקדש על ידי קדוש, להוסיף קדושה על קדושתו. ועל כן לא יטול את קדושת המים מאיש אחר שאינו קדוש.

(נשא קמו.)

**"נשא את ראש בני ישראל"** (ד. כב)

רעיון נפלא מובא בספר "עיטורי תורה": פרשת נשא היא הפרשה הגדולה שבתורה, ובה קע"ו פסוקים. וכנגדה יש בתהלים פרק יט "אשרי תמימי דרך", ובה קע"ו פסוקים. וכנגדם מסכת בבא בתרא, הגדולה שבמסכתות הש"ס, ובה קע"ו דפים.

בפרשת נשא יש אריכות גדולה במדרשים ובזוהר, יותר מאשר בכל פרשיות התורה. לפי שפרשה זו חלה בסמוך לחג השבועות, זמן מתן תורתנו. והראו חז"ל את מידת ההתפשטות וההתרחבות, מעין התקשרות וחביבות יתר לתורה שזכו בה בזמן קבלתה.

**"והקריב את קרבנו לה"**. (ו. יד)

סח הגאון רבי מאיר שמחה מדווינסק:

קרבותיו של הנזיר ביום גילוח,

דומים הם בפרטיהם לקרבנות הנשיאים בחנוכת המזבח, וזאת מפני שלב נשבר הוא טוב ומעולה יותר מכל הקרבנות, וכל עיקרה של הנזירות היא חינוך לשבירת הרוח והלב המתאוה, לפיכך מביא הנזיר קרבנות חינוך.

**"כה תברכו את בני ישראל"**. (ו. כג)

בכל בוקר, אנו זוכים להסתופף ולעמוד למול ידיהם הפרושות של הכהנים, ולהאזין בהכנעה לברכתם. ובאמת, מדוע דוקא הכהנים נבחרו לתפקיד זה, לברך את בני ישראל?

כך מסביר זאת רבי אהרן וולקין, בעל "בית אהרן": הנה המהרש"א (סוטה לח): מבאר הלשון שטבעו חכמים "לברך את עמו ישראל באהבה" - כי היות שברכת המברך חלה כפי כוונת המברך, ראוי אפוא שתהא הברכה בעין טובה ורצון הלב.



## בדרך אבות

### ממעשיהם של צדיקים



### כוח (הקדמת) השלום

שבת (דף קנא:): שהוא נאמר על נפש הרשעים לאחר מיתה, אבל בעולם הזה יש שלום לרשעים.

### בזכות הברכה

הגאון רבי שמואל פלמן זצ"ל הצליח, בחן הנסוך על פניו, לשכנע אף אנשים שאינם שומרים תורה ומצוות, שלא לפתוח את עסקיהם בשבת. בשעות אחר הצהריים של יום שישי, היה עורך סיור מתנות לחנות ומברך את בעלי החנויות בברכת "שבת שלום" לבבית.

דבריו היוצאין מן הלב, כפי המסופר בספר "שלום רב", לחלו ללבותיהם של האנשים הרחוקים ביותר,

והם פעלו את פעולתם. רבים מהם אמרו כי נהגו לבוא במיוחד, כדי לשמוע את ברכת ה"שבת שלום" היוצאת מפיו בחן בלתי מצוי.

אחד מהם החל לפתוח את חנותו לאחר פטירתו של רבי שמואל. שכניו התפלאו על כך ושאלו אותו: "שנים רבות נמנעת מפתחת החנות בשבת ומדוע עכשיו אתה מחלל את קדושת השבת?"

וכך הסביר להם הלה: האמת היא כי אני רחוק משמירת הדת ואין לי כל מושג במצוות בכלל ובשמירת השבת בפרט. תמיד חפצתי לפתוח את העסק שלי גם ביום שבת, אבל ברכת ה'שבת שלום' של הרב לא נתנה לי לעשות זאת."

### פיצוי נאות

בספר תולדות חייו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, מובא עד כמה היה זהיר הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל להקדים שלום לכל אדם - בכבוד ובמאור פנים. פעם אחת אירע שרבי משה חלף על פני אדם מבלי שהבחין בו, ולכן גם לא דרש בשלומו כפי שהיה רגיל לעשות.

לאחר שעבר כברת דרך כעשרה צעדים, חזר רבי משה על עקבותיו, ברך את האיש לשלום, וכדי לפצותו על הטעות נותר לשוחח עמו זמן מה.

מידת השלום נטועה עמוק בשרשי העם היהודי. הקדוש ברוך הוא, מברך את עמו ישראל בשלום,

כפי שאנו מברכים בתפילת השמונה עשרה בכל יום. כך אנו מוצאים בברכה שבפרשת ברכת כהנים

בפרשתנו: "ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

ומכאן, גם לומד רבינו יעקב בעל הטורים, על הצווי שבמסכת אבות להקדים שלום לכל אדם, ואפילו למי שאינו בן ברית. רמז נפלא לכך, מצא הגאון

במילת "שלום", שהיא עולה במנין גימטריא "עשו". והרמז אפוא ברור: "הוי מקדים שלום לכל אדם ואפילו בשלום נכרי".

רעיון נפלא כותב המהר"ל בפירושו "דרך חיים" למסכת אבות, על דברי רבי מתיא בן חרש (אבות. ד. טז) "הוי מקדים בשלום כל אדם": כי מן הראוי להקדים שלום לכל אדם בין אם הוא רשע ובין אם אינו רשע. למי שאינו

רשע, פשוט שצריך להקדים לו שלום. אלא אפילו לרשע יקדים שלום, שכן אם לא יקדים לו שלום, הרי הרשע אינו מחזיק עצמו רשע, ואם לא יקדים

לו שלום יחשוב הרשע שהוא מבזה את הבריות ואין הבריות נחשבין אצלו. לפיכך יקדים שלום אף לרשע. ועל אף שבהקדמת ברכת השלום לרשע, הרי

הוא מברך בזה את הרשע? מבאר המהר"ל עפ"י דברי הגמרא במסכת סוטה (דף מא:): דרש רבי יהודה בר מערבא ואיתימא ר"ש בן פזי, מותר להחניף לרשעים בעולם הזה שנאמר (ישעיה לב. ה) ולא יאמר עוד לנבל נדיב וגו',

מכלל דבעולם הזה יאמר. ומחדש עוד המהר"ל, שמה שכתוב "אין שלום לרשעים אמר ה'", אין הדברים אמורים בעולם הזה, כמבואר בגמרא מסכת

## אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כששמעו זאת השוטרים, הם הבינו למפרע את כל מה שהתרחש ביום האתמול והסתלקו כלעומת שבאו.

### רבי חיים דופק בדלת

את המעשה הבא, סיפר לנו מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א: "כאשר סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א היה פעם במרוקו, קרה ולאחד מתושבי העיר היו לו כאבי שיניים חזקים,

עד שכל הלילה התהפך על מיטתו והתפתל וצעק מכאביו, והתפלל שבזכות הצדיק רבי חיים פינטו יושלח לו הקב"ה רפואה שלימה.

לפתע הוא שמע דפיקות בדלת ביתו, וכאשר ירדו בני הבית לפתוח את הדלת, ראו והנה רבי חיים פינטו זיע"א עומד בדלת ואומר: זה כמה שעות שאני נרדם, כיון שאביכם התפלל להקב"ה שישלח לו רפואה בזכות אבותי הקדושים. רבי

חיים זיע"א ניגש לאותו יהודי, נגע לו בשיניו והוא נתרפא.

אחד מבני משפחת אוחנה במרוקו, החביא ברכבו סכומים גדולים של כסף, על אף שהדבר היה אסור ע"פ חוקי המדינה. את הכסף הוא החביא במקום נסתר ברכב, ועליו מרח שכבת שעווה, כדי שהדבר לא יחשף.

שכניו הלשינו עליו בפני השלטונות, וכך ביום בהיר אחד עצרו אותו השוטרים ודרשו ממנו לפתוח את הרכב כדי שיוכלו לחפש שם.

מיד הוא נטל את הכסף בידו והחל לרוץ ולברוח מפני המשטרה. השוטרים רדפו אחריו במכוניות צרפתיות במהירות של 110 קמ"ש, והוא רץ רגלי

כשהוא כבד מאד בכסף ובוזה ואינו יכול לרוץ מהר. ועם כל זאת הוא הצליח לברוח ולחמוק מעיניהם של השוטרים שהיו נפעמים מהעובדה שהם אינם מצליחים כלל לתופסו.

למחרת היום, כאשר פגשו בו השוטרים (כמובן ללא הכסף בידו) הם שאלו אותו: כיצד הצלחת לעשות זאת? לאיזה רב קראת שיציל אותך? והוא השיב להם בפשטות: קראתי בשם רבי חיים פינטו.